

G E H E I M

ACHTSTE ZITTING VAN DE ALGEMENE RAAD VAN HET WERELD/VAKVERBOND
(WVV) te Sofia van 27 SEPTEMBER tot 3 OKTOBER 1956.

De zitting werd geopend door de voorzitter van het WVV, de Italiaan DI VITTORIO. Volgens radio Sofia waren ruim 200 gedelegeerden aanwezig. Zij vertegenwoordigden de communistische vakbeweging uit ongeveer 40 landen. De EVC had één afgevaardigde naar het congres gezonden.

De algemeen secretaris Louis SAILLANT hield een inleiding over "de sociale en economische eisen van de arbeiders en de ontwikkeling van de eenheid op internationaal vakverenigingsgebied".

Een der vice-voorzitters, Abdulayah DIALLO uit de Soedan, sprak over internationale vakbeweging en strijd tegen het kolonialisme.

Verdere agenda-punten waren: Het internationale solidariteitsfonds; bijeenroeping 4e congres van het WVV; verslag financiële commissie.

Door het executief comité, dat enige dagen vóór de aanvang van de zitting van de algemene raad was bijeengekomen, werd tot vice-president van het WVV benoemd: Victor V. GRISHIN, in de plaats van N. SHVERNIK (resp. voorzitter en ex-voorzitter van de Sowjet-Russische vakcentrale).

Een zeer beknopte samenvatting van Louis SAILLANT's toespraak wordt als bijlage bij dit rapport gevoegd.

Aan de discussie na zijn inleiding werd door een 50-tal afgevaardigden deelgenomen.

In het algemeen werd de kritiek welke SAILLANT op de organisatie van het WVV had geleverd (zie bijlage blz 3) sterk overdreven genoemd. Wel werd de leiding van het WVV een zekere starheid van werkwijze verweten. SAILLANT's suggestie tot instelling van een drietal commissies (zie bijlage blz. 4) werd ondoelmatig geacht en niet overgenomen. Gemeend werd, dat het executief bureau vaker bijeen moet komen en meer contact met de diverse vakverenigings-internationales van het WVV moet onderhouden.

De vergadering was het met SAILLANT eens, dat de perspectieven van eenheid van vakbeweging gunstiger lijken. In dit verband werd gewezen op de overeenstemming tussen WVV en IVVV over een aantal kwesties op de laatste zitting van de internationale arbeids conferentie te Genève behandeld (zie bijlage blz. 2).

Een minderheid in het Wereldvakverbond zou aansluiting van WVV bij IVVV voorstaan.

Besloten werd het 4e congres van het Wereldvakverbond te houden in augustus 1957, zo mogelijk in een der West-Europese landen. (Het congres is de hoogste instantie van het WVV. Hierna komt de algemene raad, samengesteld uit afgevaardigden van alle bij het WVV aangesloten nationale centrales).

SAILLANT deelde mede, dat er onvoldoende contact met de Engelse vakbonden bestaat en dat, wat Nederland betreft, de EVC te weinig gegevens had verstrekt over de stakingen, die hebben plaats gevonden. Aan de EVC werd tevens verzocht een lid aan te wijzen voor de financiële commissie van het WVV in de plaats van

G E H E I M

de afgetreden penningmeester van de EVC, J.J. van WIJNGAARDEN.

Ter zitting werd aan de gedelegeerden een bundel stukken, bevattende 150 pagina's druks, ter hand gesteld met het verzoek hierover een uur later hun mening kenbaar te maken.

Het WVV richtte zich met een oproep tot alle internationale- en nationale-vakorganisaties met het verzoek de krachten te bundelen in de strijd tegen atoom en waterstofwapenen, om een blijvende vrede en een grote welvaart te bewerken.

Toen de resolutie over instemming met de nationalisatie van het Suez-kanaal door Egypte in behandeling kwam, is door de EVC-gedelegeerde bezwaar gemaakt tegen het daarbij gebezigde adjectief "rechtmatig". Hij meende, dat deze formulering niet paste in het kader van de beoogde toenadering tot het IVVV. De voorgestelde formulering is echter gehandhaafd. Later heeft de voorzitter van de EVC in een verbondsbestuursvergadering te kennen gegeven, dat hij zich niet met de opvatting van de EVC-gedelegeerde kon verenigen.

NOVEMBER 1956.

G E H E I M

BEKNOPTE SAMENVATTING VAN DE INLEIDING VAN DE ALGEMEEN SECRETARIS
LOUIS SAILLANT.

SAILLANT verklaarde, dat de arbeidersklasse in een situatie van "kwantitatieve en kwalitatieve" ontwikkeling verkeert. Hij noemde de volgende sterkte-cijfers op vakverenigingsgebied: over de gehele wereld gerekend zijn 160.000.000 arbeiders in vakbonden georganiseerd; hiervan behoren er ruim 88 miljoen tot het WVV. Wat West-Europa aangaat, tellen de CGT in Frankrijk, de CGIL in Italië en de EVC in Nederland te zamen meer dan 7 miljoen leden.

Het IVVV - zo zegt SAILLANT - verklaart een ledental van 54.000.000 te hebben geregistreerd, waarvan 20 miljoen in Europa en 17 miljoen in de VS.

Het ledental van het ICV is, volgens SAILLANT verhoudingsgewijze betrekkelijk klein.

Het probleem van de autonome en onafhankelijke vakbonden moet, zo meent S., nauwkeurig bestudeerd worden. "De neiging tot autonomie is omstreeks 1948 ontstaan, toen de wereldvakbeweging uiteen viel". Wat Europa betreft, is de bedoelde neiging tamelijk zwak. Twee belangrijke onafhankelijke centrales bestaan in dit werelddeel, n.l. in Joegoslavië en Finland. Het verschijnsel van de autonome vakbonden moet volgens SAILLANT echter niet in strijd worden geacht met het éénheidsbeginsel, waarvan het WVV de voorvechter is; veeleer moet dit verschijnsel worden gezien als een uiting van tegenzin tegen de bestaande scheiding. Er zullen zich dan ook goede kansen tot eenheid van actie met het IVVV voordoen - aldus SAILLANT - indien eerst de samenwerking WVV en autonome vakbonden kan worden versterkt.

SAILLANT hamert erop, dat de hinderpalen tot de éénheid van vakbeweging alleen door daadwerkelijke actie voor welomschreven doeleinden kunnen worden weggenomen en voorts dat de arbeiders zelf en hun onderlinge individuele verhoudingen daarin het beslissende element vormen. Het huidige tijdsgewricht zou daartoe bijzonder gunstig zijn.

Overigens zou tegenwoordig in de internationale arbeidersbeweging algemeen worden erkend, dat vele wegen tot Moskou leiden en de toevlucht tot geweld ter verwezenlijking van het communisme niet onafwendbaar noodzakelijk is, tenminste voorzover dit alleen van de arbeidersklasse afhangt.

Als bewijs, dat de eenheidsgedachte hoe langer hoe meer het bewustzijn van de arbeiders zou doordringen, noemt SAILLANT de in 1955 in vele landen gebleken stakingslust. Hierbij haalt hij als voorbeeld ook Nederland aan, waar vorig jaar grote stakingen hebben plaats gevonden.

Opnieuw is volgens SAILLANT de juistheid van de stelling van het WVV bevestigd "dat onder kapitalistisch bewind, zelfs bij productie- en productiviteitsvermeerdering de arbeiders geen blijvende verbetering van hun lot moeten verwachten. Het leven leert hun integendeel, dat de werkgevers een niet-aflatende druk uitoefenen om hun bestaansniveau en arbeidsvoorwaarden te verslechteren en hen dientengevolge te dwingen tot een voortdurende strijd tegen verpaupering en uitzuiging. Lotsverbetering is slechts door gemeenschappelijke strijd te verwachten".

SAILLANT wijst hierna op de voordelen van het uitwisselen van delegaties met Sowjet-Russische vakbonden en waarschuwt tegen ongeduld in de internationale verhoudingen. "Het heeft geen zin naar eenheid van actie te streven zolang geen vriendschappelijke sfeer is geschapen". In het slot van zijn inleiding komt hij nogmaals terug op het belang van de uitwisseling van delegaties, waarbij hij stelt, dat de beginselen van zelfbeschikking en wederkerige niet-inmenging in binnenlandse aangelegenheden angstvallig moeten worden gerespecteerd.

Daarna doet hij verslag van de 39e zitting der internationale arbeidsconferentie te Genève van 6 tot 28 Juni 1956. Hij noemt drie ter conferentie behandelde resoluties, n.l.:

1e Resolutie over het probleem van de automatisering, van IVVV-zijde ingediend. "Elle fit l'unanimité dans le groupe ouvrier" zegt SAILLANT.

(Opm.: In feite is deze resolutie - blijkens een officiële publikatie van het I.L.O., waarvan ook in volgende "opmerkingen" gebruik wordt gemaakt - met algemene stemmen, dus zowel door regerings-, werknemers- als werkgevers-afgevaardigden aanvaard).

In de resolutie werd o.m. gewezen op de verstrekkende gevolgen van automatisering op het terrein van de arbeid en de sociale politiek en werd nauwgezet overleg op nationaal niveau tussen alle daarbij betrokken partijen aanbevolen. Ook werd voortdurende bestudering van dit probleem door de ILO wenselijk geacht, o.m. ter bevordering van het inzicht dat technologische vooruitgang doelmatig kan bijdragen tot verhoging van de levensstandaard over de hele wereld).

2e Resolutie over de verkorting van de werktijden. "Deze resolutie, geredigeerd door het WVV en ingediend door Tsjecho-Slowakije in het belang van de verkorting van de werktijden en zelfs ter verkrijging van de 40-urige werkweek, kreeg eveneens onverdeeld steun van alle werknemersgroepen behorend tot WVV, IVVV, ICV en autonome bonden".

(Opm.: In het voorafgaand, commissoriaal overleg in ILO-verband was vnl. gesproken over de wenselijkheid een internationale arbeidsconventie inzake de 40-urige werkweek voor te bereiden. Dit idee werd van werknemerszijde en door sommige regeringsafgevaardigden ondersteund, terwijl verscheidene andere gouvernementele vertegenwoordigers en de werkgevers daartegen aanvoerden dat de ILO het rapport van een terzake door haar ingestelde studiecommissie diende af te wachten, waarop werd besloten in de resolutie niet te spreken over de 40-urige werkweek.

Met 166 stemmen vóór, 42 tegen en 8 blanco werd daarna een resolutie aangenomen, houdende dat de snelle technische en wetenschappelijke vooruitgang en productie-toename nieuwe mogelijkheden voor de verkorting van werktijden oplevert, derhalve het bestuur van de ILO wordt verzocht te overwegen deze kwestie op de agenda van een der volgende zittingen van de internationale arbeidsconferentie te plaatsen).

3e Resolutie inzake gelijke betaling voor gelijk werk, ongeacht sexe. "Deze resolutie verkreeg eveneens alle stemmen van de werknemersgroep". SAILLANT verzekert, dat de tezelfder tijd n.l. van 14 tot 17 Juni te Boedapest gehouden conferentie van werkende vrouwen, een beslissende invloed op de uitslag van de stemming heeft gehad.

(Opm.: Deze resolutie was ingediend door de Oekraïne. Zij werd na amendering aangenomen met 139 stemmen voor, 23 tegen en 23

G E H E I M

blanco. In de resolutie werd bij de leden-Staten aangedrongen op ratificering van de "equal remuneration convention" van 1951, voorzover dit nog niet was geschied en werd het bestuur van de ILO verzocht terzake een vergelijkende studie te maken).

Bij een beschouwing van de economische situatie uit SAILLANT de beschuldiging, dat bepaalde Westerse mogendheden, vooral Engeland en West-Duitsland, hun best doen een permanente reserve aan werklozen te kweken. Hij verwacht een verscherping van de klassenstrijd en uitbreiding van sociale conflicten, waarbij de eenheid van actie z.i. een absolute noodzakelijkheid is. Het stevigste steunpunt voor deze eenheid van actie acht hij de eis tot loonsverhoging. (In het vervolg van zijn betoog noemt hij de 40-urige werkweek als gewichtigste eis in het kader van de beoogde eenheid van actie).

Inflatoire tendenzen moeten worden bestreden door verlagings van de militaire uitgaven en van de reusachtige winsten der monopolies.

Over de automatisering sprekende, ontdekt hij slechts een versterking van de positie der monopolies tot schade van alle werknemers.

De uitbuiting, vooral ook van jonge arbeiders, heeft de gedachte doen rijzen aan een wereldconferentie van jonge arbeiders.

In zijn hoofdstuk over internationale ontspanning en ontwapening spreekt hij over een "uitbarsting van agressiviteit in het Westen" n.a.v. de Suez-kanaal-kwestie.

"Geleidelijk rijpt het denkbeeld van een Afro-Aziatische conferentie van vakbonden."

Vervolgens neemt SAILLANT de organisatie van het WVV onder de loupe. Hierover zegt hij o.m.:

Het WVV was ernstig gehandicapt door de tweede onderdrukkingsmaatregel in 5 jaar tijds en het budget raakte daardoor volkomen in de war.

Dan noemt hij drie zwakke plekken in de organisatie:

1. De verbindingen tussen de nationale vakcentrales en het WVV-secretariaat zijn vaak te onregelmatig en te formeel van aard.
2. Er is onvoldoende samenwerking tussen de vakverenigingsinternat. (VVI) en het WVV-secretariaat en tussen de VVI's onderling.
3. Het democratisch functioneren van de organisatie is verzwakt en de leidende rol en statutaire verantwoordelijkheden van het Exécutief Comité zijn op de achtergrond geraakt.

Zich verder uitlevende in zelfkritiek, zegt hij:

Het bureau van het Exécutief Comité (ook genoemd Exécutief Bureau), bestaande uit de voorzitter, secretaris-generaal en vice-voorzitters, heeft geleidelijk alle verantwoordelijkheden en taken van het Exécutief Comité aan zich getrokken. Dit heeft er toe geleid, dat enkele bevoegdheden van het Exécutief Comité door het Bureau aan het secretariaat van het WVV zijn overgedragen. Zo hebben wij de democratische methoden, waaraan we toch zo zeer gehecht zijn, onvoldoende in praktijk gebracht en een verwijdering veroorzaakt tussen de leden van het Exécutief Comité. Het zal zaak zijn onze zwakheden te corrigeren en het collectieve werk te versterken door het Exécutief Comité te geven wat haar toekomt.

Het is de fout van het WVV-secretariaat hierover te lang te hebben gezweven. Het secretariaat moet er toe meewerken, dat algemeen gevoeld wordt, dat alle leden van het Exécutief Comité noodzakelijk zijn voor de goede gang van zaken in de organisatie.

age behorende bij schrijven No.: 357.793/361.460.

- 4 -

G E H E I M

Vervolgens doet hij de suggestie, dat het Exécutief Comité een drietal commissies instelt, welke in de perioden tussen de zittingen van het EC kunnen worden belast met:
1) propaganda 2) economische en sociale activiteiten en 3) budgetaire zaken en beheer van het internationale solidariteitsfonds.

Het secretariaat van het WVV zal in 1957 zijn handen vol hebben aan de voorbereiding van het 4e WVV-congres. Het secretariaat zal met 2 secretarissen, waaronder één vrouw, moeten worden versterkt.

In zijn slotwoord onderstreepte hij de volgende zin:
"De wezenlijke taak van het WVV in de huidige periode bestaat hieruit, dat zij de solidariteit tussen de arbeiders en de samenwerking tussen de vakbonden van alle landen op een hoger plan brengt."

Ook geeft hij nog een recapitulatie van de door het WVV te nemen initiatieven. Onder meer:

Een internationale conferentie inzake de 40-urige werkweek; conferenties tussen de arbeiders werkzaam bij de filialen van grote monopolies, vooral op het gebied van de automobiel-, elektriciteits-, chemische en petroleum-industrie;

bijeenkomsten van medici, vakbondsleiders en andere deskundigen ter bestudering van beroepsziekten en toename bedrijfsongevallen.

NOVEMBER 1956.